

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górásza a sudcov JUDr. Ivana Machyniaka a JUDr. Rudolfa Čirča v právnej veci žalobcu **Ing. J. J.**, bývajúceho v H., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. Líviou Kňažikovou, advokátkou so sídlom v Komárne, Nám. M.R. Štefánika 6, proti žalovanej **Západoslovenskej vodárenskej spoločnosti, a.s.**, so sídlom v Nitre, Nábřežie za Hydrocentrálou 4, IČO: 36 550 949, v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. Romanom Kvasnicom, advokátom so sídlom v Piešťanoch, Sad A. Kmeť'a 24, **o určenie neplatnosti výpovede**, vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp.zn. 6 C 229/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 30. novembra 2011 sp.zn. 25 Co 171/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **z a m i e t a.**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v sume 79,58 eur na účet advokáta JUDr. Romana Kvasnicu do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Komárno rozsudkom z 29. apríla 2011 č.k. 6 C 229/2010-359 (v poradí druhým) určil, že výpoveď žalovanej spoločnosti zo dňa 16. augusta 2006 daná žalobcovi podľa §-u 63 ods. 1 písm. d) bod 2. Zákonníka práce, podľa ktorej výpovede sa pracovný pomer žalobcu mal skončiť ku dňu 31. decembra 2006, je neplatná a žalovanej uložil

povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania do 3 dní po právoplatnosti tohto rozsudku k rukám JUDr. Lívie Kňazikovej advokátky v sume 874,84 eur. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vzhľadom na záväzný právny názor vyslovený v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, sa už nezaoberal existenciou hmotnoprávných podmienok platnosti výpovede týkajúcich sa náležitostí výpovede a povinnosti prerokovať vopred výpoveď so zástupcami zamestnancov, ale sa zameral na zistenie, či žalovanej vznikla ponuková povinnosť, a či túto svoju povinnosť aj v zmysle § 63 Zákonníka práce splnila. V tejto súvislosti uviedol, že ustanovenie § 63 ods. 2 Zákonníka práce stanovuje tzv. ponukovú povinnosť zamestnávateľa, ktorej splnenie je hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede z pracovného pomeru. Podľa ustálenej judikatúry nemožnosť zamestnanca ďalej zamestnávať znamená, že zamestnávateľ nemá pre zamestnanca žiadnu prácu, teda ide o absolútnu nemožnosť zamestnanca ďalej zamestnávať. Splnenie tejto ponukovej povinnosti v konaní o neplatnosť výpovede musí preukázať zamestnávateľ. V danej veci žalovaná od začiatku tvrdila, že v čase dania výpovede nemala žiadne voľné pracovné miesto v mieste dohodnutom v pracovnej zmluve a preto nemohla ponukovú povinnosť splniť. Žalobca však súdu predložil dôkaz - tabuľku vypracovanú žalovanou (aj) o plánovanom počte pracovných miest a o skutočnom počte pracovných miest za rok 2006, z ktorého dôkazu vyplýva, že plánované pracovné miesta boli v počte 1610 a v skutočnosti obsadené pracovné miesta boli v počte 1550. Správnosť tohto dôkazu bola potvrdená aj svedeckými výpoveďami svedkov G. a S., ktorí uviedli, že v čase výpovede boli na odštepnom závode Komárno (ďalej len „OZ Komárno“) voľné minimálne pracovné miesta technického pracovníka GIS, ktoré potom zastával Ing. K., resp. aj robotnícke pracovné miesto prevádzkového montéra a pracovné miesta strážnikov. Keďže žalovaná tvrdila, že v rozhodnom čase sa voľné pracovné miesta týkali jej iných odštepných závodov a nie OZ Komárno, žalovanú zaťažovalo dôkazné bremeno, aby toto svoje tvrdenie preukázala. Žalovaná na preukázanie uvedenej skutočnosti však žiadne dôkazy neprodukovala a neuviedla ani žiadne dôkazy, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť zistenia vyplývajúce z tabuľky o plánovanom a skutočnom počte pracovných miest za rok 2006 a z výpovedí uvedených svedkov (za také nepovažoval dôkaz o odchode do dôchodku zamestnanca F. a ani dôkaz o zmene miesta výkonu práce zamestnanca Ing. K.). Na základe uvedených úvah dospel k záveru, že žalovanej vznikla ponuková povinnosť, lebo mala možnosť v mieste výkonu práce žalobcu ďalej zamestnávať. Túto povinnosť si nespĺnila a nebola teda splnená hmotnoprávna podmienka platnosti výpovede vyplývajúca z ustanovenia § 63 ods. 2 Zákonníka práce. Považoval preto žalobu za dôvodnú a v celom

rozsahu jej vyhovel. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 30. novembra 2011 sp.zn. 25 Co 171/2011 na odvolanie žalovanej rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol a rozhodol o náhrade trov konania. Po zopakovaní dokazovania v rozsahu potrebnom k posúdeniu splnenia ponukovej povinnosti žalovanej dospel na rozdiel od súdu prvého stupňa k záveru, že bola splnená aj hmotnoprávna podmienka výpovede upravená v ustanovení § 63 ods. 2 Zákonníka práce. V tejto súvislosti uviedol, že splnenie povinnosti žalovanej vyplývajúce z citovaného ustanovenia skúmal podľa stavu, kedy žalovaná dala žalobcovi výpoveď a že vychádzal z organizačnej schémy plánu funkčných miest TH zamestnancov a robotníkov k jednotlivým časovým obdobiam, z pracovných zmlúv a ďalších podkladov. Z písomnej pracovnej zmluvy Ing. Z. K. z 30. júna 2006 zistil, že bol prijatý do pracovného pomeru na funkciu technického pracovníka GIS od 1. júla 2006. Keďže žalobcovi bola daná výpoveď z pracovného pomeru až 16. augusta 2006, v čase dania výpovede takéto voľné pracovné miesto nebolo. Tvrdenie žalobcu (jeho zástupcu), že žalovaná mohla v skúšobnej dobe s týmto zamestnancom skončiť pracovný pomer a na jeho miesto zamestnať žalobcu, považoval v súvislosti s ponukovou povinnosťou vhodnej práce za právne irelevantné. Listinnými dôkazmi bolo rovnako preukázané, že robotnícke povolanie – prevádzkový montér, ktoré bolo obsadené zamestnancom A. F., v čase dania výpovede voľné nebolo, lebo tento zamestnanec skončil pracovný pomer až k 1. máju 2008. Zákonným spôsobom nebolo možné prinútiť tohto zamestnanca, ktorý mal dôchodkový vek, aby skončil pracovný pomer iba z dôvodu vytvorenia voľného pracovného miesta. Ani žiadne pracovné miesta strážnikov neboli v rozhodnom čase voľné, lebo takéto funkcie od roku 2003 neexistovali (bol to sám žalobca, ktorý ako vedúci OZ Komárno podpisoval výpovede). Dospel preto k záveru, že žalovaná nemala možnosť žalobcu v čase dania výpovede v dohodnutom mieste výkonu práce v OZ Komárno ďalej zamestnávať, lebo nebolo voľné žiadne pracovné miesto. Išlo teda o absolútnu nemožnosť žalobcu ďalej v mieste výkonu práce zamestnávať, v ktorom prípade ponuková povinnosť zamestnávateľa odpadá. Súd prvého stupňa vo veci nesprávne rozhodol, keď žalobe vyhovel, z ktorého dôvodu jeho rozsudok podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že žalobný návrh ako nedôvodný zamietol.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalobca a navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu zmeniť a potvrdiť ako vecne správny rozsudok okresného súdu.

Nestotožnil sa so záverom odvolacieho súdu, že žalovaná uniesla v spore dôkazné bremeno a preukázala, že v čase výpovede nemala možnosť žalobcu zamestnávať v mieste pracoviska na OZ Komárno. Uviedol, že žalovaná nijakým spôsobom nepreukázala, že voľné pracovné miesta podľa obsahu tabuľky o plánovanom a skutočnom počte pracovných miest za rok 2006 neboli v OZ Komárno, ale na iných odštepných závodoch. Ani dôkaz o tom, že dve pracovné miesta zastávané Ing. Z. K. a A. F. boli obsadené, nepreukazujú skutočnosť, že žalovaná nemala možnosť žalobcu zamestnávať v mieste jeho pracoviska. Jedná sa totiž len o dve pracovné miesta, pričom z tabuľky predloženej žalobcom vyplýva, že žalovaná mala k dispozícii ďalších 58 voľných pracovných miest. Žalovaná neprodukovala žiaden dôkaz, ktorý by preukázal, že tieto voľné pracovné miesta neboli na OZ Komárno. Napokon, možnosť žalobcu naďalej v mieste výkonu práce zamestnávať, bola potvrdená aj výpoveďami svedkov G. a S., ktorí uviedli, že žalovaná mohla na robotníckom pracovnom mieste žalobcu zamestnať. Keďže z dôkazu predloženého žalobcom vyplýva, že žalovaná mala v čase výpovede 58 voľných pracovných miest, bola povinná splniť si ponukovú povinnosť v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce, čo sa však nestalo. Krajský súd dospel preto k nesprávnemu právnemu názoru, podľa ktorého bola v danej veci splnená aj hmotnoprávna podmienka výpovede upravená v ustanovení § 63 ods. 2 Zákonníka práce.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalobca v podanom dovolaní v podstate vytýka odvolaciemu súdu, že vykonané dôkazy vyhodnotil nesprávne a následne dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Nevytýka mu nesprávne právne posúdenie veci. Nesprávnosť skutkových zistení však nie je dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 O.s.p. Pokiaľ ide o tabuľku o plánovanom a skutočnom počte pracovných miest za rok 2006 predloženú žalobcom znova zdôraznila, že žalobcovi bola daná výpoveď 16. augusta 2006, t.j. viac ako štyri mesiace pred dňom, ku ktorému bola táto tabuľka zostavovaná a týkala sa všetkých odštepných závodov. Stav voľných pracovných miest ku dňu 31. decembra 2006 uvedený v tejto tabuľke bol vzhľadom k predmetu sporu bezvýznamný. Navrhla preto dovolanie žalobcu zamietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania, ktoré riadne vyčíslila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.),

bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je podľa zákona (§ 242 ods. 1 O.s.p.) viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom posudzuje podľa ich obsahu.

Žalobca vady konania v zmysle § 237 O.s.p. nenamietal a dovolací súd v dovolacom konaní žiadnu z týchto väd ani nezistil.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak na ňu dovolanie nepoukazuje, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Ani procesné vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. nevyšli v dovolacom konaní najavo.

Žalobca podľa obsahu dovolania vytýkal odvolaciemu súdu predovšetkým nesprávnosť jeho právneho záveru v otázke unesenia dôkazného bremena žalovanou v súvislosti s naplnením hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce, čo odôvodňoval tým, že na žalovanej spočívalo dôkazné bremeno preukázať, že voľné pracovné miesta podľa obsahu tabuľky o plánovanom a skutočnom počte pracovných miest za rok 2006 predloženej žalobcom neboli na OZ Komárno, ale na iných odštepných závodoch, čo sa však nestalo a tým, že ani dôkaz o tom, že dve pracovné miesta boli obsadené Ing. K. a A. F. nedokazujú skutočnosť, že žalovaná nemala možnosť žalobcu zamestnávať v mieste jeho pracoviska, keďže podľa uvedenej tabuľky disponovala ďalšími 58 voľnými pracovnými miestami.

Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p., podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

Predpokladom dôkaznej povinnosti je tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Účastník, ktorý nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Spravidla je bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno rozdelené medzi účastníkmi v spore v závislosti na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov právneho vzťahu. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného.

Z hľadiska povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti pri dokazovaní splnenia ponukovej povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 63 ods. 2 Zákonníka práce platí, že splnenie ponukovej povinnosti musí zásadne tvrdiť a preukázať zamestnávateľ. To znamená, že zamestnávateľ musí tvrdiť a dokázať, že zamestnancovi pred daním výpovede ponúkol inú

pre neho vhodnú prácu v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce. Ak však zamestnávateľ uvádza, že v čase výpovede nemal možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať, lebo nemal v mieste výkonu práce žiadne voľné pracovné miesta, je pre posúdenie otázky splnenia jeho ponukovej povinnosti určujúce zistenie, či v rozhodnom čase v mieste výkonu práce boli pracovné miesta voľné alebo či boli obsadené. V takomto prípade je na zamestnávateľovi, aby tvrdil a preukázal, že ku dňu výpovede všetky pracovné miesta boli obsadené inými zamestnancami (ide tu totiž o absolútnu nemožnosť zamestnanca ďalej zamestnávať). Ak zamestnanec v konaní nevznesie proti tvrdeniu zamestnávateľa, že nemal ku dňu výpovede v mieste výkonu práce zamestnanca voľné pracovné miesta žiadne námietky, treba mať za to, že zamestnávateľom tvrdená skutočnosť je taká, ktorú účastníci nečinia spornou, a preto existenciu obsadenosti pracovných miest netreba jednotlivo dokazovať. Ak však zamestnanec v rámci procesnej obrany tvrdí, že ku dňu výpovede zamestnávateľ mal v mieste výkonu práce voľné pracovné miesta, stáva sa existencia obsadenosti zamestnancom označeného pracovného miesta spornou, z ktorého dôvodu ju treba samostatne dokazovať. Splnenie bremena tvrdenia na strane zamestnanca predpokladá, že zamestnanec označí konkrétne pracovné miesta, ktoré boli ku dňu výpovede v mieste jeho výkonu práce voľné. Nepostačuje, ak napr. len všeobecne uvedie počet voľných pracovných miest zistených ku koncu kalendárneho roka (nie ku dňu výpovede), ktoré pripadajú nie na jeho miesto výkonu práce, ale sa týkajú celého pracoviska. Dôkazné bremeno preukázať, že zamestnancom označené pracovné miesto bolo ku dňu výpovede obsadené iným pracovníkom (napr. predložením pracovnej zmluvy), leží aj v takomto prípade na zamestnávateľovi. Preukázanie reálnej neexistencie obsadenosti pracovného miesta nemožno totiž od zamestnanca spravodlivo požadovať, lebo sa zásadne nedokazuje to, čo neexistuje, ale to, čo existuje (existencia právnej skutočnosti).

V posudzovanej veci žalovaná bola povinná tvrdiť a preukázať splnenie ponukovej povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 63 ods. 2 Zákonníka práce. Žalovaná však od začiatku tvrdila, že v čase výpovede nemala možnosť žalobcu ďalej zamestnávať, keď nemala ku dňu výpovede v mieste výkonu práce žiadne pracovné miesta voľné (všetky boli obsadené), a preto si ani nemohla splniť uvedenú ponukovú povinnosť. Za účelom preukázania svojho tvrdenia predložila plán funkčných miest TH zamestnancov a evidenciu zamestnancov robotníckych povolání na rok 2006 (aj na rok 2005 a 2007), týkajúci sa OZ Komárno, t.j. miesta výkonu práce žalobcu. Z tohto písomného dokumentu sa podáva, že

všetky pracovné miesta od úseku riaditeľa OZ až po posledného prevádzkového montéra, boli v roku 2006 obsadené. Žalovaná teda svoje bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno splnila.

Žalobca sa proti tvrdeniu žalovanej bránil tým, že žalovaná mala v roku 2006 voľných 58 pracovných miest a že bola preto povinná si ponukovú povinnosť podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce splniť, o čom predložil tabuľku vypracovanú žalovanou (aj) o plánovanom počte pracovných miest a o skutočnom počte pracovných miest zahŕňajúcu všetky odštepné závody, spracovanú ku koncu kalendárneho roka 2006. V rámci tejto procesnej obrany bolo na žalobcovi, aby tvrdil, koľko z týchto voľných pracovných miest sa týkalo OZ Komárno, kedy mali byť tieto pracovné miesta voľné a konkrétne, o ktoré pracovné miesta išlo, čo sa však nestalo. Nebolo povinnosťou žalovanej tvrdiť a dokazovať, že všetkých 58 pracovných miest sa týka iných odštepných závodov tak, ako to žalobca nesprávne uvádza v dovolaní. Predmetom dokazovania totiž nebola skutočnosť, či sa voľné pracovné miesta nachádzajú v iných odštepných závodoch, ale to, či pracovné miesta a konkrétne ktoré, boli voľné ku dňu výpovede v OZ Komárno. Bol to preto žalobca, ktorý v tomto smere neunesol bremeno tvrdenia o skutočnosti podstatnej podľa hmotného práva, ktorá skutočnosť nemohla byť následne ani predmetom dokazovania. Žalobca je preto ten účastník, ktorý v danom prípade musí znášať procesne nepriaznivé následky toho, že neunesol bremeno tvrdenia.

Pre úplnosť treba uviesť, že žalobca ani v dovolaní konkrétne neoznačil pracovné miesta, ktoré mali byť ku dňu výpovede na OZ Komárno voľné.

Pokiaľ svedkovia S. a G. v svedeckých výpovediach uviedli, že ku dňu výpovede bolo v OZ Komárno voľné pracovné miesto technického pracovníka GIS, resp. robotnícke pracovné miesto prevádzkového montéra, boli tieto skutočnosti vyvrátené žalovanou predloženými dôkazmi. Z pracovnej zmluvy Ing. Z. K. z 30. júna 2006 totiž vyplývalo, že bol prijatý do pracovného pomeru na funkciu technického pracovníka GIS od 1. júla 2006. Keďže žalobcovi bola daná výpoveď z pracovného pomeru až 16. augusta 2006, bolo toto pracovné miesto ku dňu výpovedi obsadené iným zamestnancom.

Rovnako aj pracovné miesto prevádzkového montéra ku dňu výpovede nebolo voľné, lebo bolo obsadené zamestnancom A. F., ktorý skončil pracovný pomer až k 1. máju 2008.

Žalovaná predložením listinných dôkazov preukázala, že uvedenými svedkami označené pracovné miesta boli ku dňu výpovede obsadené inými zamestnancami, a teda svoju dôkaznú povinnosť si splnila. Napokon, žalobca v dovolaní túto skutočnosť ani nespochybňoval a sám priznával, že tieto dve pracovné miesta boli ku dňu výpovede obsadené uvedenými zamestnancami.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že obsah dovolania žalobcu nebol spôsobilý spochybníť správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v otázke unesenia dôkazného bremena žalovanou v súvislosti s naplnením hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce. Žalobca preto napadol dovolaním vecne správny rozsudok odvolacieho súdu. Keďže v konaní neboli zistené vady uvedené v § 237 O.s.p. a konanie pred odvolacím súdom netrpí ani inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

Žalovaná mala v dovolacom konaní úspech, preto jej patrí právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). V dovolacom konaní žalovanej vznikli trovy v súvislosti s odmenou za právne služby poskytnuté advokátom. Odmena za jeden úkon právnej služby činí sumu 58,69 Eur, pričom patrí za jeden úkon právnej služby a to písomné vyjadrenie k dovolaniu zo 16. mája 2012 (§ 10 ods. 1 a 6 v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.) a jeden krát režijný paušál v rozsahu jednej stotiny výpočtového základu za úkon právnej služby (§ 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky) v sume 7,63 Eur + daň z pridanej hodnoty v sume 13,26 Eur. Dovolací súd v zhode s doterajšou praxou (porovnaj napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. februára 2008 sp.zn. 2 Cdo 236/2007, z 13. októbra 2008 sp.zn. 3 Cdo 196/2008) vzal zreteľ k tomu, že právny zástupca žalovanej ho zastupoval už v konaní pred oboma súdmi nižšieho stupňa, a preto pri rozhodovaní o výške trov právneho zastúpenia, nepriznal žalovanej náhradu trov právneho zastúpenia aj za úkon právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom. Celkove priznal žalovanej trovy v sume 79,58 Eur, ktoré je žalobca povinný zaplatiť na účet advokáta žalovanej (§ 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. septembra 2013

JUDr. Ladislav Górasz, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová